

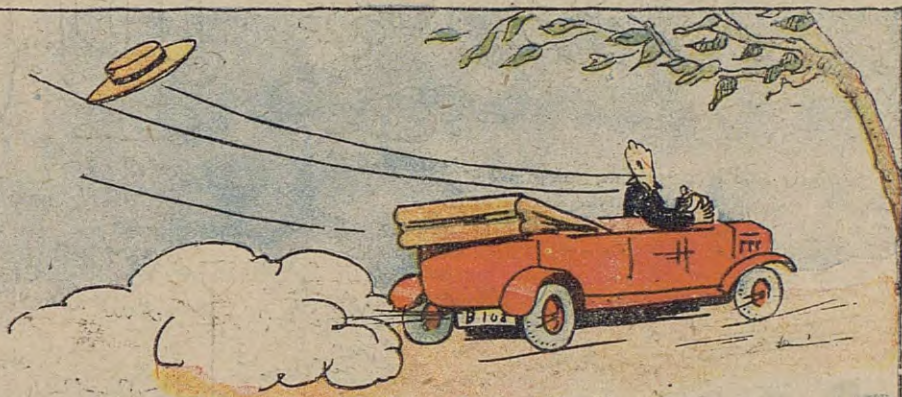

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

El barret desemparat

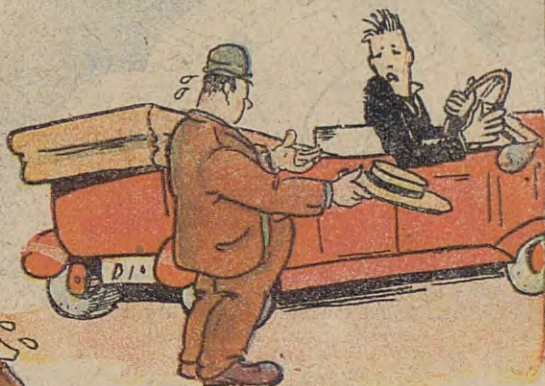
L'Antonet és molt trempat
prò porta un barret tronat.

Amb l'auto anant cap a Horta
un cop de vent se l'hi emporta.

—No s'apuri, senyoret,
ja li colliré el barret.

—Si és servit.

—No és meu.

—¿Vòl dir?

(Em faria avergonyir!)

—Si no és d'ell, què n'haig de
[fer...?]
I el torna a llençà al carrer.

Però el guarda l'amonesta:

—No és meu!

—No hi fa res! —contesta.

abel

I el pobre home sens malícia
sent l'afront de la injustícia.

Anunci realista

El cartellista Balcells
surt a enganxar sos cartells.

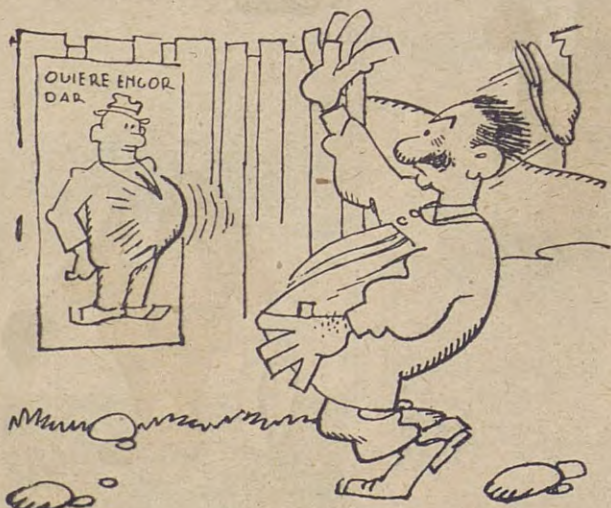
En un clos que té un forat
un anunci hi ha clavat.

Al darrera el noi Cargol
està jugant a futbol.

I d'un xut ben adreçat
va la pilota al forat.

L'anunci era, justament,
d'un gran reconstituent.

I té un èxit colossal
la panxa monumental.

¿Del día?

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I La filla de la masia agafà un dia un ou dels que son pare havia de dur

al mercat i sobre la closca hi va escriure:

—Sóc jove i bonica. Si el qui lle-

geix això es-vol casar amb mi, que m'escrigui al Mas Fajol, Villarrocs.

Un solter cansat d'ésser-ne va comprar un dia ous frescos per beure a l'adroguer del cantó.

I en arribar a casa llegí la ingènua carteta de la jove pagesa.

Encisat va decidir fer un cop de cap i corrent cap a l'estanc va escriure una incendiària declaració.

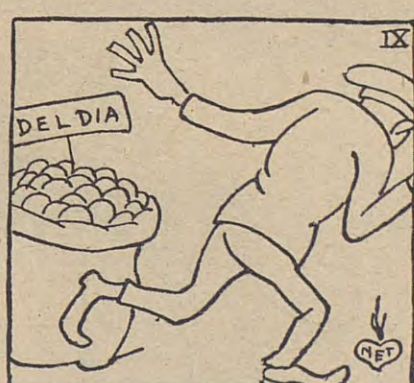
I amb el cor bategant d'esperança passà dos o tres dies preguntant al carter per la resposta.

La resposta no es féu esperar. La pageseta contestava:

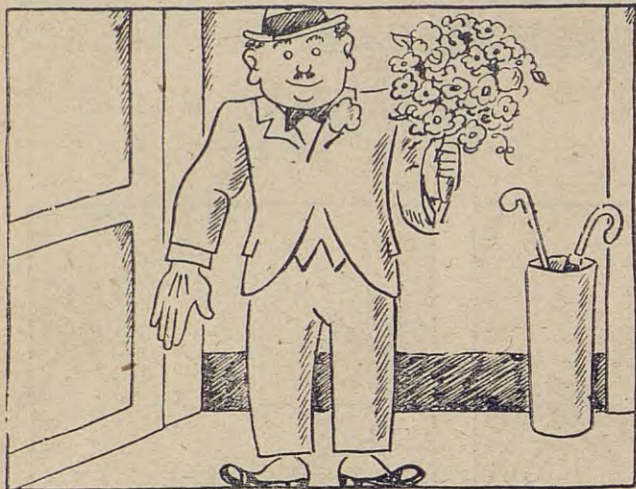

«Amic meu: no em puc casar amb vós, perquè ja fa anys en sóc i tinc deu criatures.»

No cal dir que el jove no comprà més ous *del dia* a aquell adroguer.

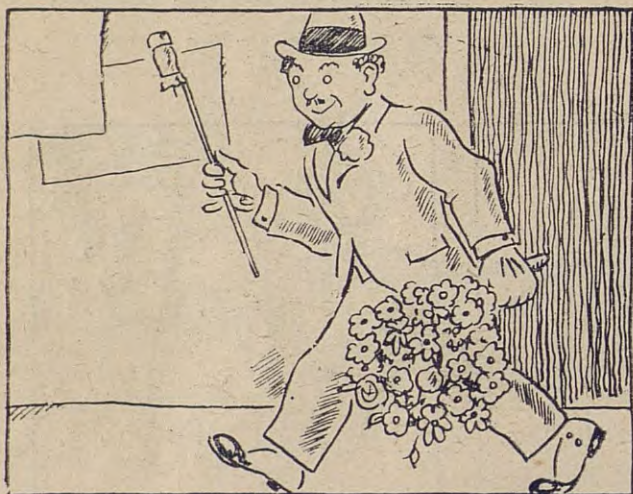
Un obsequi original

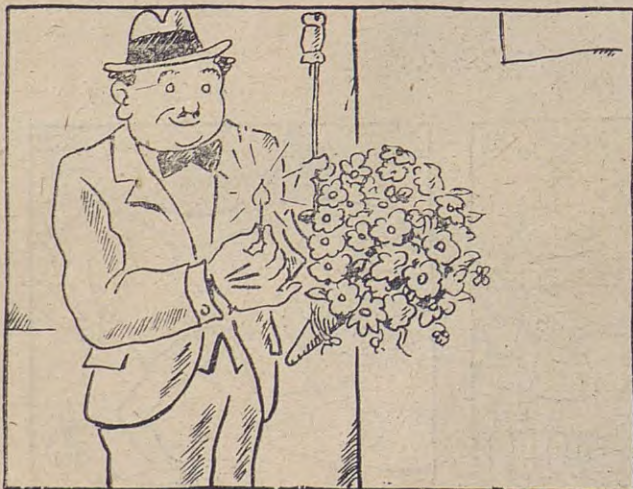
En Peret vol regalar un ram de flors a la Pilareta.

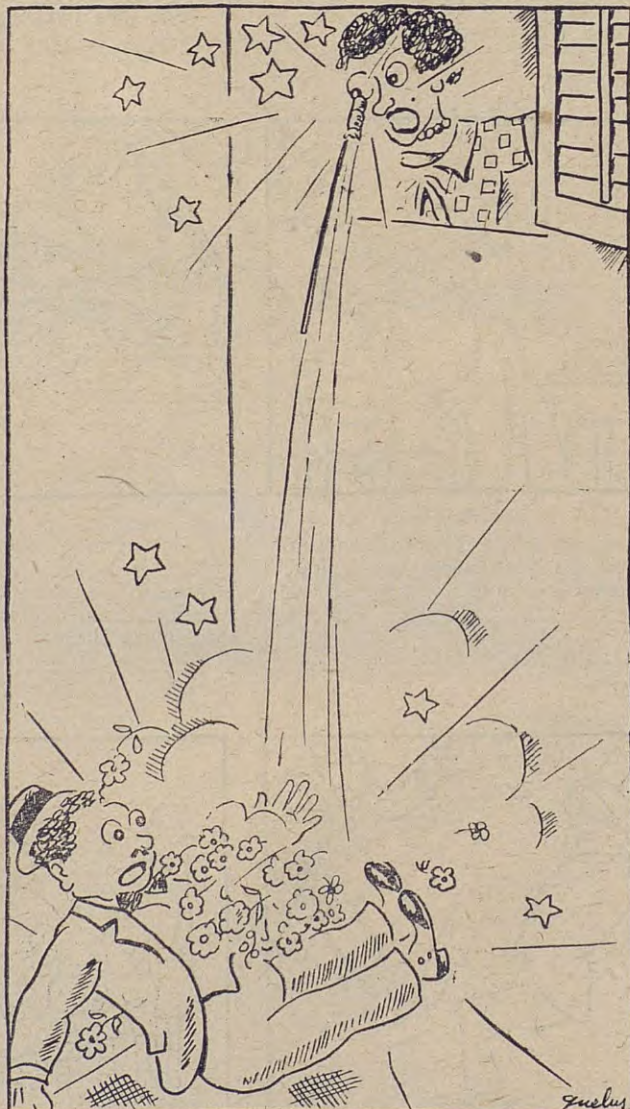
La Pilareta li diu des de la finestra:—No pugis, Peret, que el meu pare t'espera amb el garrot!

En Peret és home de recursos; se'n va a cà l'adroguer i compra un coet de gran potència.

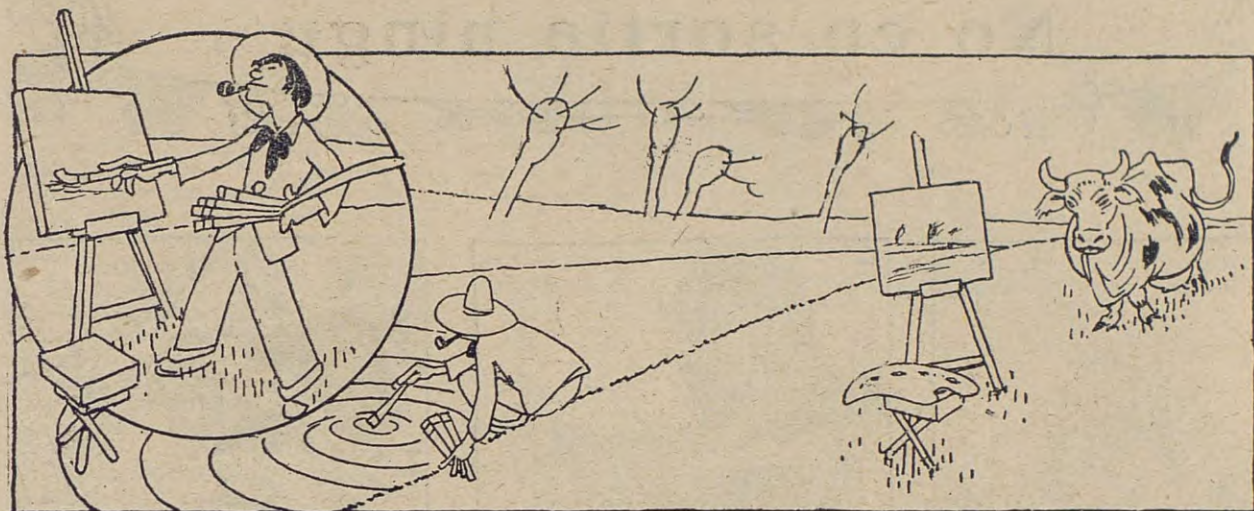
Lliga el ram de flors a la canya, encén el coet i...

... el ram de flors queda fet a miques i el coet va a parar a l'ull de la Pilareta, que queda tota sorpresa de l'original obsequi del seu promès.

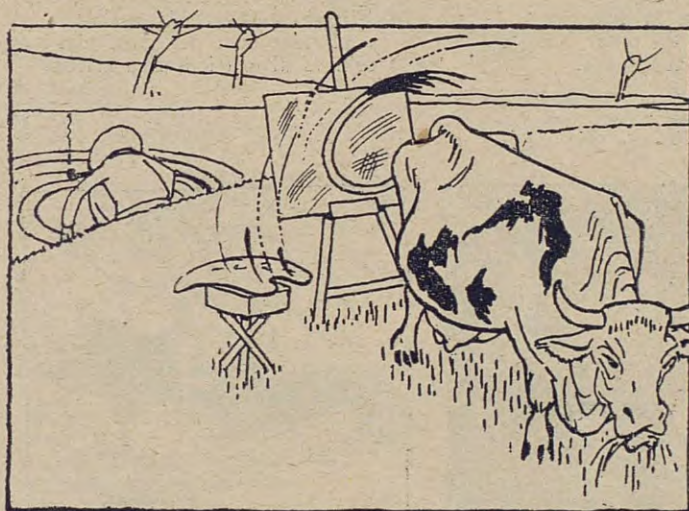
Zuelus

Pintura moderna

Aquí teniu un artista
en paisatge especialista.

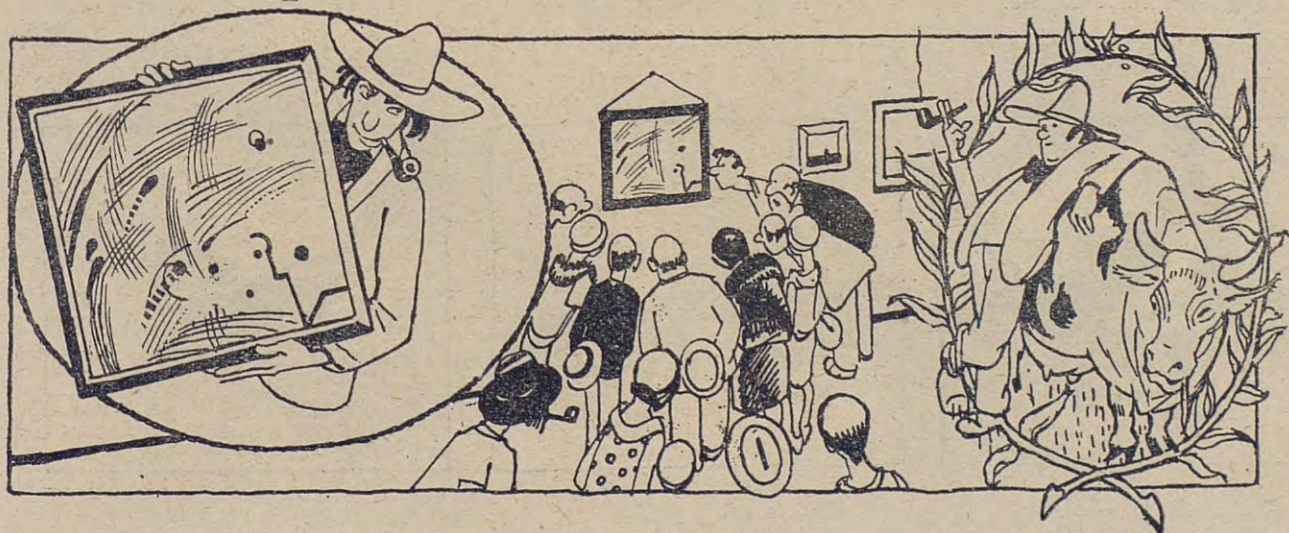
Mentre els pinzells netejava
una vaca s'apropava.

I la cua remenant
la tela va empastifant.

Quan el pintor se n'adona
diu:—Sí que l'hem feta bona!

Però es repensa aviat
i a exposar-lo l'ha portat.

—¿Es cubista, dadaïsta
o bé super-realista?

Un gran èxit de butxaca
li permet comprar la vaca.

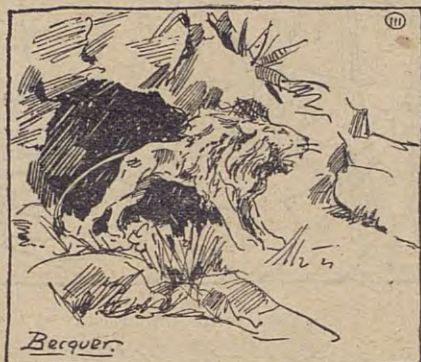
No en sortia ningú

I
El lleó quan era jove
caçava tant com volia.
mes l'edat, amb traïdoria
ara les forces li roba.

II
Fadigat i desvalgut
en va recorre la Jungla;
no és capaç de posar l'unghla
en cap animal banyut.

III
Una idea li ha acudit.
Fingeix que es troba malalt
i xisclant com per greu mal
se'n va al cau i es fica al llit.

IV
Algunes bèsties del bosc,
creient la fera indefensa,
van a veure'l sens temença
cap allà a entrada de fosc.

V
Però així que n'entra algun
me li clava esgarrapada,
amb pressa dissimulada,
el lleó que es troba a punt.

VI
També la guilla va a veure
el seu rei que està malalt,
prò amb sa vivor natural
no s'ho acaba de creure.

VII
—Entra—li diu el lleó—
i ajuda'm a ben morir.
Cap mal no hauràs de patir.
Ja no estaré mai més bo.

VIII
Però la guilla prudent
les petjades va ensumant
i després ja mig guillant
diu al lleó tot rient:

IX
—No voldré pas entrar fins
que em doneu raons sobrades
de per què aquestes petjades
totes entren cap a dins.

C A Ç A T !

QUAN en Massaviu es despertà a la cambra de l'hotel, per la seva imaginació excitada hi passà com una pel·lícula tota l'afrosa aventura del vespre abans. La visita al seu vell oncle, les preguntes per saber si havia testat a favor d'ell i, en estar-ne segur, l'assassinat covard del bonadós vellet amb un tret al front i després l'astúcia i l'art amb què ho havia disposat tot per fer creure en un suïcidi.

El que és d'ell, ningú no en podia sospitar. Havia sortit de l'hotel sense ésser vist per ningú, poca estona després d'haver dit a uns coneguts que es retirava a dormir; havia entrat a casa el seu oncle també sense ésser vist, perquè era el vespre que setmanalment l'únic criat de la casa anava al cine. I després de consumat el crim, havia posat el revòlver a la mà dreta de la víctima i havia deixat l'habitació, que no tenia finestres, *tancada amb clau per dintre*.

Aquest era el punt fort de la seva seguretat. Qui podia haver tancat la cambra per dintre, sinó l'única persona que hi havia, el mort, moments abans de suïcidar-se!

Bé, ara tot era qüestió d'esperar que li donessin la nova de la mort del seu oncle i de seguit entraria en possessió de les considerables riqueses del difunt vellet!

A mig matí, el groom de la fonda li portà una targeta baix envelop. Febrosament l'obrí: no hi havia dubte, era de casa l'oncle, però en ella no s'hi parlava per res de mort. Només deia: «Veniu de seguida» i no duia signatura.

Intrigat, però fort en la seva confiança de no ésser descobert, prengué un taxi i s'encaminà a la casa que ja considerava com a seva. Amb força sorpresa veié que no hi havia mitja porta tancada ni cap senyal de què allà hi hagués cap mort. El criat que sortí a obrir-lo el saludà amb tota naturalitat i el deixà glaçat d'espant en dir-li com si tal cosa:

—El seu oncle el vol veure de seguida, senyor Massaviu.

El seu oncle! No era mort, doncs! A en Massaviu se li eriçaren els cabells i es tornà pàl·lid, però fent un esforç dissimulà i seguí el criat fins a la cambra del crim.

En efecte, el seu oncle seia en la mateixa butaca on l'havia deixat la nit abans, amb el revòlver sobre la taula i el cap embenat de tal manera que només se li veien els ulls i un xic de la boca. Mentre el criat fou present, saludà el nebot amb cordialitat; després, quan la porta fou closa, li dirigí la paraula severament:

—Què, què em pots dir, desgraciat per excusar-te!

—Jo, oncle... veurà... però és que...

—Es que no et saps avenir que encara sigui viu, oi! Ja saps que els trets al cap si no maten de seguida es curen de pressa. Només tinc una rascada a la pell. Volies la meua herència, eh! Bé, home, bé! Tot tan ben planejat. Un vell avorrit que es suïcida amb la

porta tancada, un nebot que viu en un hotel llunyà... qui pot sospitar res!

—¿I ara m'entregareu a la policia, potser?—preguntà l'altre inquiet.

—Això no ho farà mai el teu oncle—digué el vell amb solemnitat—. Només et demano una cosa: Que m'expliquis com t'ho vas fer per deixar la porta closa per dins amb clau.

—Oh—féu l'altre, tranquil·litat—. Això és ben senzill; mireu.

Es tragué de la butxaca un llapis, en un extrem del qual hi havia lligat un llarg cordill. Posada la clau al pany per la part de dins, a punt de tancar, introduí el llapis en l'anella de la clau, després passà el cordill per sota la porta, ajustà aquesta i estirant el cordill, el llapis féu palanca i girà la clau, després caigué a terra, el cordill l'estirà per sota la porta i aquesta quedà closa per dins amb clau sense cap senyal de com s'havia fet.

El ferit obrí la porta i féu entrar novament en Massaviu.

—Em dónes una gran alegria resolt-me aquest problema. I l'home que darrera el paravent ha pres nota de la nostra conversa també està molt satisfet.

I amb espant d'en Massaviu un policia sortí de darrera el *biombo* que tapava la llar de foc.

—Heu dit que no m'entregàreu a la policia!

—Res d'això. He dit que no t'entregaria el teu oncle—féu el ferit traient-se els vendatges i mostrant un rostre perfectament desconegut.

—El teu oncle... millor dit, l'oncle de vostè, desgraciadament descansa en pau a l'altra habitació. Ens perdonarà la petita comèdia, però des del primer moment ja suposàvem que havia estat vostè el culpable. Només volfem que ens expliqués com s'ho havia fet per deixar la porta tancada per dintre, i ara ja ho sabem.

POLIDESA

Un amic de la família a en Ribelles convidà perquè acudís amb sa esposa a un sopar molt elegant. La dona deia: a en Ribelles quan s'estaven arreglant:

—Fes el favor, a la taula, si no em vols fer enfadar de menjar amb la forquilla i no amb el ganivet.—Bah!—respon rient en Ribelles.

—Hi menjo fa quaranta anys. De manera que no temis que als llavis em faci un tall.

P. E. P.

A LA FIRA DE GOSSOS

—¿Quant en vol d'aquest, senyora?

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*L'art, abans tan venerat,
avui es veu menyspreat*

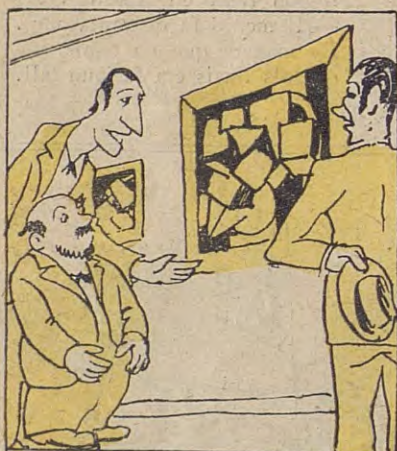
Arribada la Tardor,
fa exposicions tot pintor.

—Hem de protegir les arts
comprant alguns quadros cars.

La primera obra que han vista
era super-realista:

—Però ¿això són quadros, tu?
—No, són quadres, no és tot u.

—Aquests que a l'art fan la guerra
l'han tirat ben bé per terra!

Per poder-se consolar
se'n van a vora la mar.

Allà un pescador els diu:
—Art! En veureu si veniu.

Homes, dones i canalla,
estirant tothom treballa.

—Pobre Art! Al Saló en reneguen
i a la platja l'arrossequen.